

ЈАСИЧ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. VI * Октобар 1974. * Број 34 Примерак бесплатан

ЈЕСЕН

Стојна Јанчић (VIII, „Вук Караџић”) *

ПОЗИВ НА ИГРЕ

ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ПИОНИРСКЕ ИГРЕ 1974 — 1976.

»ДОВОДИНО НАША ПОД СУНЦЕМ СЛОБОДЕ«

Југословенске пионирске игре, које је покренуо Савет за васпитање и заштиту деце Југославије 1959. године, постале су значајан фактор у васпитању и образовању најмлађих и веома популарне међу самим пионирима.

Оне својим широким и јединственим програмом за све пионире и најразноврснијим формама ангажују сваког пионира у његовом пионирском колективу и због тога су постале свакодневни садржај рада Савеза пионира и других друштвених организација и институција које окупљају пионире.

У Играма се — у пионирским одредима, у школама, ваншколским установама и другим институцијама и у организацијама — омогућава сваком детету да се опроба, покаже или докаже своје способности интересовања и хтења. **НА ТАЈ НАЧИН ПРОГРАМ ИГРА ПОСТАЈЕ САСТАВНИ ДЕО ОБРАЗОВАЊА И ВАСПИТАЊА НАЈМЛАЂИХ.**

Приликом програмирања **ЛПИ** води се рачуна о узрасту пионира, поштују се њихове индивидуалне способности и склоности. У њима учествују сви пионире: млади писци, глумци, певачи, рецитатори, говорници, играчи, музичари, природњаци, техничари, спортисти, цртачи, горани, извиђачи, планинари, млади задругари, чланови Подмлатка Црвеног крста, љубитељи књиге, позоришта и филма, млади историчари, географи, сакупљачи, истраживачи, математичари итд. Полазна основа у избору садржаја је настојање да се Играма задовољи радозналост деце и њихова природна потреба за сопственом креацијом и игром.

Игре нарочито обухватају и усмеравају оне активности пионира које још више јачају јединство деце Социјалистичке Југославије, другарство, солидарност и пионирску самоуправу — оне особине које су Савезу пионира Југославије донеле популарност и афирмацију.

Игре негују и унапређују све постојеће и традиционалне облике и садржаје рада у Савезу пионира, који имају исти васпитни значај за сваку нову генерацију.

Савети Савеза пионира у школама, општинама и градовима, имају улогу организатора Југословенских пионирских игара, и окупљају све расположиве кадрове (стручне, друштвене, ствараоце, родитеље и друге), институције и организације, једном речју све **КОЈИ МОГУ ПОМОЋИ У ИЗРАДИ ПРОГРАМА И ОБЕЗБЕЂИВАЊУ МАТЕРИЈАЛНИХ, ПРОСТОРНИХ И КАДРОВСКИХ УСЛОВА ЗА ЊИХОВО РЕАЛИЗОВАЊЕ.**

Притом је од изузетног значаја да у највећој могућој мери **САМИ ПИОНИРИ** предлажу програм Игара, да се поштује принцип пионирске самоуправе као и да се у остваривање програма најшире укључе одбори пионирских одреда, руководства секција, клубова, дружина, редакција, као и подмлазаци специјализованих друштвених организација.

Посебан допринос и залагање у подстицању и организовању пионира да што боље остваре задатке из Игара даће просветни радници и васпитачи, као и органи школе и просвете.

Од Савета за друштвено васпитање деце у општинама, и од Савета пионирских одреда очекује се да благовремено формирају **одборе** за разраду програма нових Југословенских пионирских игара и донесу најком-

ПЕЦАЊЕ (линорез)

Љубиша Љубић (VI, „Вук Караџић“)

ПОЗИВ НА ИГРЕ

ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ПИОНИРСКЕ ИГРЕ 1974 — 1976.

»ДОВОМИНО НАША ПОДСУНЦЕМ СЛОБОДЕ«

кретније планове. У саставу одбора треба ангажовати најшири круг фактора који могу да допринесу њиховом пуном остваривању. Од одбора се такође очекује да систематски прате остваривање усвојених програма и да стимулишу колективе и појединце за што масовније учешће у разноврсним акцијама, које проистичу из програма Југословенских пионирских игара, као што су: смотре, изложбе, сусрети итд. Одбори Игара треба да обједињавају разноврсне програме других друштвених организација, које такође учествују у њиховом остваривању, затим да обезбеђују учешће пионира у акцијама других школа, општина, градова, покрајина и република, а посебно у југословенским сусретима пионира.

Са најширом подршком и бригом свих друштвених чинилаца Савез пионира, остварујући програм Игара, може да да видан допринос социјалистичком преображају васпитања и образовања на које га обавезују поруке X конгреса Савеза комуниста Југославије. Негујући пионирско самоуправљање, као основни принцип у раду и организовању пионира, стварају се услови да најмлађи израстају у свестране, самосталне и одговорне личности — способне да се сутра активно укључе у наше самоуправно социјалистичко друштво.

(У надућем броју: ПРОГРАМ ЈУГОСЛОВЕНСКИХ ПИОНИРСКИХ ИГАРА)

РАСПЕВАНА ЈЕСЕН

КУКУРУЗ

У пољу мравињак ври
док зелен кукуруз зри.
А када сасвим сазри,
док избројиш до три,
он већ у лонцу ври.

И када дете кукуруз гризне,
жуто зрно у плач бризне.
Тада вода из њега поцури
док мама на посао жури.

Марина РАСИОПОВИЋ (VII),
„Вук Караџић“

ЈЕСЕН

Ветар хуји, хуји
преко поља, њива.
Тако то у јесен
стално бива.

Жуто лишће пада
на земљу црну.
Зеј се склупчао
у оголелом трњу.

Веверица скупља
за зиму храну.
Кад стане да се одмори,
погледа мрзовољну врану.

Власта ЦУЈАНОВИЋ (VIII),
Шарбановац

ОБЛАЦИ

Облаци, облаци, ви лађе мале,
што сте из неба процветале,
станите мало!
Поиграјте се са нама
и немојте игру одмах растурити
својим сузама!

Љубинка БАКИЋ (VII),
„29. новембар“

ЈЕСЕН

Јуче видех јесен
у једном гају
расплетене жуте косе
у сунчаном загрљају.

Ограница јој од лишћа
жутог као злато,
ципеле јој лаковане
миришу на блато.

Невена МИЛЕНКОВИЋ (IV),
„29. новембар“

УЧЕНИЦИМА И РАДНОМ КОЛЕКТИВУ ШКОЛЕ „ВУК КАРАЈИЋ“ ЧЕСТИ
ТАМО 8. НОВЕМБАР — ДАН ШКОЛЕ

...КАО ДА СМРТ НИЈЕ НИШТА...

КРВАВА БАЈКА

Били су добри ђаци.
Мислили су о игри и шали.
Једног дана, изненада,
њихове мисли прекинуше рафали.

Непријатељ је ушао у школу,
и повео децу из клупа.
Нестала је чета малена
која укорак с непријатељем ступа.

Мислили су на школску таблу,
на бројке ишаране по њој,
на реченице упитне и одричне,
на обавезан задатак свој.

Ишли су дуго, ишли
до ливаде сурове и хладне.
Ко би се надао да ту може
цела чета ђака да падне?!

Гордана ГАВИЋ (VII),
„Станоје Миљковић“ — Брестовац

Цртеж Кике ТРУЈИЋ (VI, Шарбановац)

КРАГУЈЕВАЦ

Ово место напали су дивљаци у људском облику и нанели нам много бола. Зато сам пролазећи поред гимназије осетила јак дрхтај и питала се како су могли да децацима и девојчицама, мојим вршњацима, прекину онове, маштања и симпатије. Како су могли покосити једну младост, зашто су уништили плаве звончиће и беле раде у бескрајној ливади која се зове живот?

Иако болан, одговор је јасан.

Док сам пролазила крај хумки невинне деце, мојим бићем одјекивала је ода бесмртности једне генерације, једне младости чија је крв потоцима красила лишће врба и цветне латице жељних сунца и воде.

Ово је место које се не може заборавити, место над којим се осећа бол за птицом у лету.

Снежана ЖИВАНОВИЋ (V),
„Бранко Радичевић“

КРАГУЈЕВАЧКИ ОКТОБАР

Баци стрељани у Крагујевцу представљају срце наше домовине. Они су цвеће које је рано убрано, а које још није увело јер га ми заливамо сећањем.

Њихов час историје вечно ће трајати. Из њихових срца слобода је никла. Они су из владања добили петицу, сву крваву. Они су освојили наша срца.

Хиљаду црвених цветова на њиховим гробовима усправило је своје крунице које су се лагано њихале на ветру, као да су на почасној стражи.

Драгана ВУЧКОВИЋ (VII),
„Бранко Радичевић“

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

ОПАСНОСТ ЈЕ ЊИХОВО ЗАНИМАЊЕ

(Другонаграђени рад на конкурс Одељења за унутрашње послове у Бору поводом Дана безбедности 1974.)

Настаде пролеће, дивно пролеће, једно од оних ретких пролећа којем се радују и биљке, и живо тиње, и људи.

Често одлазим код бабе на село, па сам тамо имала и доста другарица. Оне су ми причале како у школу одлазе чамцем јер мост преко реке још није направљен. Причале су ми и о чика-Ранку, милиционеру, њиховом великом пријатељу. Он је свакоднев но обилазио обалу, пратио их до школе или назад, до куће.

Једног дана, када сам дошла у село, пожедела сам да видим како то изгледа ићи чамцем до школе и не гледати на семафор и на зити на возила. Сунце је тога јутра грејало, а топао ваздух је три перио изнад пробубене земље. За зеленила је и, као иглице, почела ницати нова трава, а по шибљу посутом жутиим цвећем зупале су пчеле. Чуло се певање скривених шева. Река је немирно текла, а таласи су се преливали на сунцу. Тај дан нећу никад заборавити!

Обале су биле спојене једним дебелим челичним ужетом, а на њему је био, истим таквим ужетом, везан чамца који се помоћу једног котура кретао с једне обале на другу. На обали није било никога, ни оног човека који их је сваког дана возио до школе и враћао кући, ни чика-Ранка. Ушле смо у чамца, а моја другарица Марија узела је весло и одмакнула чамца од обале. Било нас је три. Чамца се полако кретао уз шкрипу котура. Било ме је страх јер је река била широка, а обале стрме. И одједном — чамца је почео да се заноси. Све смо се уплашиле, а Марија је уз крајње напоре успевала да чамца приближи обали. Када смо биле поред саме обале, Марији је испало ве

сло из руку. Уплашиле смо се јер се чамца љуљао на таласима, а могао је и да се окрене. Једино је Марија остала присебна и почела је да виче:

— У помоћ! У помоћ!

— Држите се, децо! Ево ме, долазим!

Био је то чика Ранко. Пошто на обали није било другог чамца, чика Ранко је покушао да на рукама пређе уже које је спајао две обале. Успео је! Спустио се низ дебело уже у чамца који је немирно стајао на води. Био је уморан, исцрпљен и за тренутак је застао да би се одморио. Размишљао је како да нас извуне јер нисмо имали весло. Тада скиде сако и опасач и бацисе у воду. Ми смо га немо гледале јер нисмо знале шта је хтео. Онда се чика Ранко ухвати за чамца и поче да плива. Борио се са таласима, борио, и успевао да чамца све више приближи обали. Страховала сам да га таласи не одвучу од чамца и онда... Нисам смела да ље да мислим. Осећала сам неку сигурност што је чика Ранко са нама и нисам више мислила на нас, већ само на чика-Ранка. Само да се њему нешто не деси!

Најзад смо сигли до обале. Чика Ранко је био мокар и промрзао. Са одела му се педила вода. Он нам се само насмеши и рече да више никада не прелазимо реку саме.

Осећала сам велику захвалност према чика-Ранку и пожелела да га видим пре него што одем из села. Нашла сам га код куће. Лежао је, у грозници, јер се био пре хладио у реци. Дубоко у себи осећала сам део кривике за чика-Ранкову болест. Донела сам му пуно пољског цвећа и пожелела да брзо оздрави.

Весна ЈОВАНОВИЋ (VI),
„29. новембар“

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

ДА САМ ПЕСНИК, ИСПЕВАО БИХ ПЕСМУ О БРАТСТВУ
СВИХ ЉУДИ НА СЕТУ

(Награђени рад на општинском такмичењу литерарних секција маја 1974. у Бору)

Песници, ви који плетете своју мрежу око свега што на земљи постоји; ви који снагу свога духа ве што уткасте у песму која проди-ре до многих срца; ви који толи-ким лепим мислима даровасте чо-вечанство; ви који вечито налази-те нешто ново и у најстаријим мо-тивима (природи, љубави, слободи, миру...); ви чији су стихови ста-ри колико и човечанство; ви који-ма су се дивила и дивиле се мно-га поколења пре и после нас; ви-дивни родољуби који описасте-братство многих народа; ви који-писасте о братству народа наше-јединствене домовине — међу ва-шим римама желела бих што ви-ше оних о братству свих људи на-свету!

Желим, нескромно свакако, али-жеље су увек такве, да будем пе-сник. Да, баш песник. Да сам пе-сник, испевала бих песму о брат-ству свих људи на свету. Не, не би-то могла да буде прва моја песма. Уосталом, и немогуће је да прво-дело буде тако велико, тако сна-жно, сликовито и изнад свега људ-

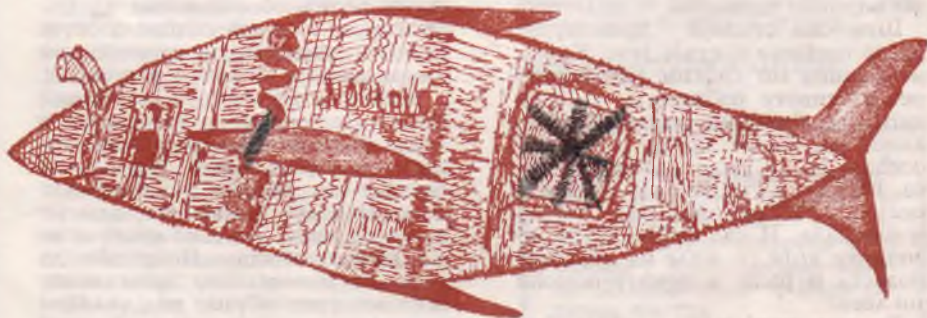
ско, топло, приступачно свим ср-цима, дело које ће се као сунча-ни зрак разлити на читавој пла-нети и које ће људи прихватити-као „златну жицу — помирницу“.

Била би то песма нежна као мај-чино срце, весела као срца на про-планку, поносна као врлети Црне-Горе, топла као херојева крв, ис-крена као прва љубав. Песма у ко-јој би се, стидљиво као ружин-пупољак, отворио један нови свет. У ствари, био би то овај исти-свет, само са променењем схвата-њима и тежњама. Свет људи —-лептира. Свет људи који се раба-ју и умиру у миру. Свет људи-који живе у слози и љубави, у за-једници која не зна за мржњу и-где рат не постоји ни као појам.

„То би било моје доба,
кад би мржња у гроб пала,
а из њена црна гроба
братска љубав процветала.“

То је сан четрнаестогодишње де-војчице која чврсто верује да ће-се свет из њене ненаписане песме-једног дана, можда и за време-њеног живота, преселити у ствар-ност!

Слађана БАКОЧ (VIII),
„3. октобар“

ПОДМОРНИЦА (туш)

Весна Милутиновић (VII, „Вук Караџић“)

● НА РАСКРШЋУ ●

ПОДЛИСТАК СЛУЖБЕ ЗА ПРОФЕСИОНАЛНУ ОРИЈЕНТАЦИЈУ ЗАВОДА ЗА ЗАПОШЉАВАЊЕ
У БОРУ ЗА УЧЕНИКЕ ИЗ БОЉЕВЦА, ВОРА, КЛАДОВА, МАЈДАПЕКА И НЕГОТИНА

ВЕРА У ЖИВОТ

(Рад награђен првом наградом на конкурс Службе за професионалну оријентацију Завода за запошљавање у Бору)

Младо и лажљиво априласко сунце је немилосрдно поотварало и узнемирило четвртасте пчелиње копнице препуне вредног жуљања. И свака је пчела, ослобођена својих шећерних окова, радосно кренула у свет, упијајући са цветова најслађе и најпримамљивије сокове. Ускоро ће и сунце живота — младост нагонски измамити читав један рој ученика заједно са свим жагором, знањем и сновима, невидљивом снагом отргнути га од његових школских клупа и распршити га разним стазама по свету.

И ја ћу, заједно с њим, ускоро неодлучно застати пред великом и неизбежном раскрсницом свих људских питања и проблема. Пре да мном ће се испречити најодговорнији задатак животног теста — усмерити живот и оформити личност, тренутак кад ћу изабрати свој будући позив.

О томе много размисљах и двоумим се. Али ипак, између стотину различитих области, осећам да ме највише привлачи — медицина.

Што сам старија, примећујем да то осећање постаје јаче. Књиге и околина ми сваки даном говоре о животу озбиљније и брже него пре. Све више сагледавам колико тај живот вреди и јасније осећам да су људи од крви и меса. Колико људи нестаје у свакој секунди! О многим сам читала и слушала. И сад често чујем по знанике који се жале на поједине болести и ране, а немају помоћи ни лека.

Ту сам, крај њих, и хтела бих да им помогнем и охрабрим их,

а не могу. Осећам се као да су ми руке свезапе, знам да у мени постоји нека празнина коју треба испунити знањем. Имам велику жељу да једном утешим све те тужне и несрећне људе, жељу која натера сваког човека да скочи за давлеником или притрчи детету на које је налетео аутомобил. Ско

Илустрација Дејана Бокића (VIII)

по се љутим због сазнања да може хладне и топле облоге и жуте кришке лимунова у црвенкастом липином чају нису увек корисне.

Због тога желим да своје знање биологије још више употпуним и кроз неколико година postanем добар и цењен лекар. Знам да је пут до тог тешког и племенитог занимања дуг и напоран, али ми слим да имам довољно снаге и воље да га савладам. Покушаћу да победим и ону лаку вртоглавицу која ме увек обузме кад угледам крв или рану, јер знам да ће овај

● НА РАСКРШЋУ ●

ВЕРА У ЖИВОТ

позив омогућити остварење свих мојих жеља и циљева.

Можда ћу заиста после неколико година шетати кроз широке собе неке познате болнице, са слушницама око врата, у белом мантилу који је већ попримио оштар и непријатан мирис лизола или амонијака и има у углу цепа, на прсима, ситно исписано моје име. У руци су ми неке хартије исписане познатим развученим лекарским рукописом. Замишљам да залазим између многобројних кревета с блештаво белом постељином и ослушкујем тешко и неравномерно дисање пацијената. Знам шта мисли и осећа сваки од тих болесника у пругастој пижми којој гледа тако тужним и упитним погледом нутним стрепње.

Покушаћу да на свом послу будем велики радник и хуман човек. Хтела бих да нико никад за себе не помисли да му нема спаса и да изгуби веру у живот. Јер, ја ћу се, не штедећи своје снаге, налазити на страни човековој у вечитој борби с природом, с најокрутнијим и неизлечивим болестима. Мислим да ћу имати времена и могућности да стигнем до свих којима је потребна помоћ...

Знам како бол може да смета и обесхрабри човека, па био тај бол у срцу или на прсту. Тешко је гледати неког на смрти или у боловима, а опет, нема лепшег и узвишенијег осећања од сазнања да си некоме помогао и учинио му добро. И ја ћу радити због тог тренутка кад ћу на победелим лицима својих болесника приметити срећан, радостан осмех. Ја желим да оци верују у мене, да се са мном осећају сигурним.

Можда ће моја пчела заиста слетети на најхуманију и најлепшу латицу човечанства. Можда ћу у-

скоро моћи да учиним нешто за цело човечанство чији сам део и сама.

Весна ПЕТРОВИЋ (VIII)
„Вера Радосављевић“ —
Неготин

БАКИЦА

Била сам једном у болници. Преплашила сам се када сам чула неки врисак. Била је то једна изнемогла бакица. Лице јој је личило на неко страшило, очи су се полако затварале, усне су биле поплавеле.

Од жалости, срце ми се скаменило, а очи су ми биле пуне суза. Видела је и старица да јој не могу помоћи, али као да јој је било лакше што саосећам са њом.

Била бих најсрећнија девојчица када бих могла да спасим ову бакицу!

Зато сам одлучила да се после основне школе упишем у медицинску школу и да помогнем многим бакама којима треба повратити снагу и веру у живот.

Мирослава ПОПОРАНОВИЋ (VIII)
Злот

Састанци чланова редакције, сарадника, читалаца и пријатеља „Јасмина“ одржавају се сваког четвртка у 12 часова у просторијама школе „29. новембар“ у Бору (II спрат, бр. 21).

СЕДАМ ДАНА У ГРЧКОЈ

ИЗ ДАНА У ДАН (II)

Петак, 14. 6. 1974.

Данас смо прешли Коринтски канал који повезује Јонско и Егејско море. Прешли смо на Пело понез. Видели смо Стари и Нови Коринт.

Стигли смо у Микену, најстарији европски град. На улазу се налази Лавља капија. Унутра су одаје и позната краљевска гробница у којој је археолог Шлиман пронашао 19 скелета. Изван утврђеног града Микене налази се Атрејева ризница коју смо такође обишли.

Од Аргоса (у покрајини Арголида) до Епидеуруса остало нам је још доста времена, па смо се завалили на седишта аутобуса, слушало са магнетофона Микиса Теодоракиса и гледамо плантаже наранџи.

Пре ручка смо прошли још поред града Пиринса, а после ручка смо стигли у Епидеурус, најчувеније грчко позориште кружног облика које може да прими шездесет хиљада посетилаца. Позориште је укупано у једном брду и иако је под ведрим небом, необјашњиво је акустично. Док су нам наше другарице из Ријеке и Крушевца изводиле мали програм са подијума, ми смо их, и у последњем реду, могли изванредно лепо да чујемо.

У непосредној близини позоришта, налази се и музеј који смо обишли пре повратка у Атину.

Субота, 15. 6. 1974.

Напуштамо главни град Грчке. Пролазимо поред старог града Тебе и долазимо у Делфи. Разгледамо Аполонов храм који се налази у подножју Парнаса, а поподне разгледамо градић Делфи.

После вечере овде нам је било најпријатније. Већ смо се сви били прилично добро упознали и почели смо заједно да певамо. Баба је донела и гитару, Славица је почела да игра... А онда је неко предложио да одемо у диско-клуб. Тамо смо остали до поноћи слушајући изворну грчку музику и гледајући њихове темпераментне игре.

Недеља, 16. 6. 1974.

Данас напуштамо и Делфи и врћамо се истим путем одакле смо и дошли. Идемо у Солун. Тамо обилазимо цркву свете Софије и дуже се задржавамо у разгледању Српског војничког гробља у коме су сахрањени српски војници изгинули у првом светском рату.

Проводимо последњу ноћ у Грчкој.

Понедељак, 17. 6. 1974.

Из Солуна крећемо према Беолији. Ово је последњи заједнички дан. Чика Раде, возач „Путниковог“ аутобуса, саопштава одлуку жирија за најуспешнијег такмичара пред микрофоном. „Путникова“ награда је припала Милени Соши из Ријеке за казивање „Љубичасте песме“.

Почиње размена адреса. обећања да ће се писати, чује се песма „Је л' вам жао што се растајемо...“

Ми први силазимо. Од Ниша путујемо возом. После дирљивог опрштаја на нишкој железничкој станици, наши другови из Ријеке и Крушевца су отишли даље аутобусом. Ми смо наставили сами. После краћег задржавања у Зајечару, стижемо у Бор ноћу, у 23 часа.

Светлана ЗДРАВКОВИЋ (VIII)

СЕДАМ ДАНА У ГРЧКОЈ

● НАШИ РАЗГОВОРИ ●

РАНКО БУКИЋ, уредник „Политике“

— Од када и шта радите у „Политици“?

— У „Политици“ радим већ дванаест година. Тренутно сам уредник посебних страница.

— Ви од почетка пратите акцију „Тражимо најбољи школски пионирски лист“. Реците нам нешто о њој!

— Ова акција је покренута у оквиру Југословенских пионирских игара. Надамо се да ће се,

уз мало измена, наставити. Наиме, ми смо спремни да помажемо нове таленте и да их у сваком погледу подржимо. Схватили смо да се готов новинар не може наћи, већ се мора школовати.

— Је ли тешко бити новинар?

— Новинарски посао је врло ди намичан. У њему данас не личи на јуче нити на сутра. То је драж, али и тегоба овог позива.

Разговарала:

Слађана АНЂЕЛКОВИЋ (VIII),
„29. новембар“

Чланови трију награђених редакција са својим пратиоцима и стручним водичем пред Партеноном

НАЈБОЉИ ПРИЛОЗИ У ПРОШЛОМ БРОЈУ

„Јасминов“ жири је из прошлог броја одабрао следеће прилоге за награду:

1. „Прича о Јасни“ Слађане Бакоч (4. страна),
2. „Ми у позоришту“ Горана Станковића (15. страна) и
3. „Ваза са цвећем“, линорез Мирјане Петровић (5. страна).

Слађана Младеновић је похвале на за текст „На извору“ (5. страна).

ЛЕГЕНДА

СУМРАКОВАЦ

После победе турске војске на Косову, српски народ је почео да се повлачи испред Турака.. Први сумрак их је ухватио на месту да нашњег села Сумраковца. Ту су преноћили, а ујутру су одлучили да не иду даље. Ту су изградили своје куће и формирали своје породице. Селу дадоше име (по томе што их је сумрак ту задржао) — Сумраковац.

Иевенка ТАИКИЋ (VI),
Шарбаповац

Жељко Стефановић (VIII, „3. октобар“): СТАРИ ФЕЊЕР

ГОВОР БРОЈКИ

УСПЕХ НА КРАЈУ ПРОШЛЕ ШКОЛСКЕ ГОДИНЕ

	Одлични	Врло добри	Добри	Довољни	Свега позитивних	Проценат позитивних	Са 1 и 2 недовољне	Понавља	Укупно оцењених
„3. октобар“	332	246	267	85	930	91,72	51	33	1.014
„Б. Радичевић“	423	276	238	69	1.022	91,50	81	17	1.120
„В. Караџић“	256	150	197	88	695	86,70	74	32	801
„29. новембар“	340	223	215	96	882	96,08	31	5	918
Брестовац	173	138	139	71	521	93,70	25	10	556
Кривељ	122	91	81	59	360	90,00	33	7	400
Злот	113	98	116	139	469	95,68	8	14	491
Свега:	1.759	1.222	1.253	607	4.879	92,06	303	118	5.300

(Подаци у табели коришћени су из материјала Просветно-педагошког завода у Зајечару.)

ЛЕВА РУБРИКА

ПОШИЗИЛИ МАТОРИ

Начула моја матора нешто за Јоцу, па неће ни да чује да ме пусти на ројендан код Слађе. А ја лепо смислила и какву ћу хаљину да сашијем, у стилу чарлстона, али сад не смем то ни да јој споменем. Знам одмах шта ће да буде: поремети јој се притисак, а ја онда морам у апотеку за лекове!

По пет пута дневно матора мени, онако као успут, у разговору, набаци да сам ја, као, полудела и да она не зна више шта ће са мном. Лако је маторој да зановета. А шта ћу ја с њом? Па с њом и хајде-де, али матори! Предлаже он мени да га одведем у наш нови дискаћ и да га тамо упознам са мојим друштанцетом. Замислите ви сад моје мукe док сам ја објаснила матором како би народ попадао у транс кад би га видео тамо!

И таман ја мислим све је о кеј, кад — знате шта ми каже матори? Хоће, човек, само мало да постоји испред улаза, да види ко све улази тамо! Народе, оно кад ја почнем да лупам из хемије, физике или неке друге географије — није ништа према овим ћалетовим предлозима. Најмање што сам могла од тога да добијем био је — нервни напад.

— Шта ти је, бре, ћале? — питам га ја кад се мало повратих. — Још овде си почео да шишиш, шта ли би радио тек тамо!

Па ми сад никако није јасно шта имају матори против мене! Зар је боље да и ја живим као што су они некад, па да тек после, под старе дане, у њиховим годинама, почнем одједном овако да шишим! Шта ли би ми на то рекла моја деца?

ЈАСМИНА

МОЈА ШКОЛА

Весна Аничић (VII, „Вук Караџић“)

Догађаји

СУСРЕТ СА РУДАРИМА

Дан ослобођења нашег града и Дан школе „3. октобар“ свечано је прослављен низом пригодних манифестација.

За ученике школе, госте из града и основних школа „Стево Филиповић“ из Београда и Основне школе из Опузена (са којима ова школа сарађује) програм су припремили ученици млађих и старијих разреда.

У холу школе била је отворена изложба најуспелих ликовних радова.

Такође, организован је и градиционални сусрет групе пионира са рударима Основне организације у друженог рада Јама, која је покровитељ ове школе.

Сима КОСТИЋ (VIII)

БЕРБА ШИПАКА

Сви ученици и наставници школе „Станоје Миљковић“ у Шарбановцу организовали су једнодневну радну акцију на берби шипака. Од зарађеног новца извешће се екскурзија крајем школске године.

Марија СТОЛКАНОВИЋ (V)

ЕКСКУРЗИЈЕ

У другој половини септембра 85 ученика осмог разреда школе „Вук Караџић“ извело је петодневну екскурзију на релацији: Титово Ужице — Вишеград — Тјентиште — Сарајево — Топола. Најупечатљивије утиске ученици су поделили са Тјентишта.

Снежана КОЛИЋ (VIII)

Чetrдесет и два ученика осмог разреда школе „29. новембар“ провела су пет дана на екскурзији која је носила назив „Путем народноослободилачке борбе“. Ученици су обишли Београд, Јасеновац, Лубију, Козару, Јајце, Сарајево и Тјентиште. У Лубији су ученици обишли Основну школу

„Младен Стојановић“ са којом ова борска школа одржава пријатељске односе.

Александар ГЕРТИК (VIII)

ТАКМИЧЕЊЕ БИЦИКЛИСТА

Поводом јубиларне прославе 3. октобра, Дана ослобођења Бора, одржано је такмичење пионира бициклиста. У конкуренцији од око осамдесет такмичара из свих борских школа, прво место у вожњи пони-бицикла заузели су Илија Владић (IV „Б. Радичевић“), у категорији млађих, и Миодраг Симић (VIII „В. Караџић“), у категорији старијих разреда. У вожњи великог бицикла најбољи је био Драган Радуловић (VII „Б. Радичевић“).

ТАКМИЧЕЊЕ У КОШАРЦИ И МАЛОМ ФУДБАЛУ

У оквиру прославе Дана школе „3. октобар“ одржана су такмичења између градских школа у кошарци и малом фудбалу. У кошарци је прво место заузела екипа школе „3. октобар“, а у малом фудбалу је победила школа „Бранко Радичевић“.

ПРИЗНАЊА НАШИМ НАСТАВНИЦИМА

Поводом јубиларне прославе Дана ослобођења Бора Скупштина општине Бор доделила је ове године први пут Плакете ослобођења које ће се убудуће додељивати сваке десете године. Ол просветних радника плакете су добили Петар Калиновић („29. новембар“), Даница Јовановић („Б. Радичевић“) и пензионери Владимир Живковић Животић Милошевић и Милан Митровић Будић.

Међу једанаест добитника традиционалне Октобарске награде налази се и наставник Милан Миљковић („29. новембар“) одговорни уредник нашег листа.

ЗАДАЦИ САВЕЗА СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ОМЛАДИНЕ У РАДУ СА ПИОНИРИМА

(Извод из Нацрта акционо-политичког програма задатака ССОЈ у даљем развоју самоуправног социјалистичког друштва)

Посебну бригу Савез социјалистичке омладине треба да посвети идејно-политичком васпитању пионира у духу традиције народноослободилачке борбе и самоуправног социјализма. Општинске организације и основне организације ССО у основним школама треба да изrade посебне програме идејно-политичког рада са пионирима.

Савез социјалистичке омладине треба да се свакодневно залаже за идејно-политичке, моралне људске и педагошке квалитете оних који уче и васпитавају пионире.

Програме историје која се учи у основној школи треба много више обогатити материјом из НОБ и послератног развоја и више а-

фирмисати оно што је наше народе у прошлости зближавало. Код пионира треба развијати најпlemenитија осећања братства, јединства, љубави, хуманизма, југословенског патриотизма и интернационализма, не неког апстрактног, већ оног свакодневног који се испољава међу нашим народима и народностима.

Да би се ови циљеви остварили, потребно је организовати разноврсне манифестације и акције са пионирима и развити ширу педагошку, идејно-политичку пропаганду.

Имајући у виду да је Савез пионира колективни члан Савеза социјалистичке омладине Југославије, треба и у организационом смислу адекватно одредити његов значај и улогу и прецизирање обавеза ССОЈ према Савезу пионира са свим новинама.

НОВА РЕДАКЦИЈА

Од овог броја у припремању листа неће више учествовати његов досадашњи главни уредник **СЛАБНА АНЂЕЛКОВИЋ**, помоћник главног уредника **Јелена БАЈИЋ**, лектори и коректори **Драгана Јовановић**, **Јасмина Перовић** и **Елизабета Цакић** секретар **Светлана Здравковић**, технички уредник **Бернардица Криштоф** и члан редакције **Јадраика Стојановић**. Све су оне са одличним успехом завршиле основну школу и наставиле школовање у средњим школама. Редакција им захваљује на сарадњи и њиховом великом доприносу да лист у прошлој школској години постигне запажене успехе и добије висока признања. Желимо им много успеха у даљем школовању и надамо се да сарадња овим неће бити сасвим прекинута. Њихово искуство у уређивању ли

ста било би нам и даље врло корисно.

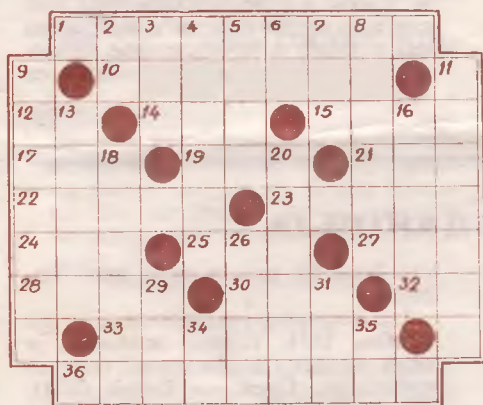
На састанку одржаном 21. септембра 1974. године изабрана је нова редакција „Јасмина“ коју са чињавају: **Снежана Којић** (VIII, „В. Караџић“), **Душанка Манојловић**, **Снежана Недић** (VIII, „Б. Радичевић“), **Сима Костић** (VIII, „3. октобар“), **Јерина Думитрашковић** (VII, Шарбановац), **Сниша Србуловић** (VIII, Брестовац), **Славица Благојевић** (VIII, Метовница), **Вера Јоксимовић** (VIII, Злот), **Весна Илић** (VIII, Кривељ), **Александар Гертик**, **Невенка Радовановић**, **Дарина Спасов**, **Горан Станковић**, **Алида Влајић**, **Мирјана Милосављевић** (VIII) и **Бранислав Димитријевић** (VII, „29. новембар“).

За главне уреднике изабрани су **Снежана Којић** и **Александар Гертик**.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Рубрику уређује: **Жарко ПЕШИЋ**

Водоравно: 1. Бивши фудбалер београдске „Црвене Звезде“, Драгослав, 10. Словеначки славист, учитељ, помагач и заштитник Вука Караџића, Јернеј, 12. Слово латинице, 14. Наш познати рудник бакра, 15. Женско име, 17. Река у САП Косово, 19. Презиме београдске филмске глумице, Ева, 21. Двоје, 22. Страно женско име, 23. Тешко пролазно стање, 24. Град у СР Немачкој, 25. Врста јужног воћа, 27. Највећа афричка река, 28. Позив, 30. Немачки писац, Томас („Буденброкови“), 32. Лична заменица, 33. Врста спорта, 36. Име и презиме истакнутог македонског књижевника.

Усправно: 1. Последње слово ћирилице, 2. Совјетски филмски режисер, Николај, 3. Несрећа, 4. Истрајао у некој намери, 5. Жичани музички инструмент, 6. Хемијски симбол астатина, 7. Посао, делатност, 8. Арабљанин, 9. Гем, несит, 11. Фудбалер београдске „Црвене Звезде“, 13. Наш велики произвођач и извозник алкохолних пића, 16. Име, 18. Шпански народни плес, 20. Покожица, опиа, 26. Римски бог љубави, 29. Светиљка, 31.

Мрежа за косу, 34. Упитна заменица, 35. Лична заменица.

Елизабета ЦАКИЋ,
„29. новембар“ (VIII)

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА:

Водоравно: 1. Костарика, п, 10. кратери, к, 12. А(нте) К(овачић), 14. Спа, 15. ИНСА, 17. суд, 19. Ели, 21. екс, 22. твист, 23. Козак, 24. рал, 25. ада, 27. ила, 28. врбе, 30. арт, 32. А Д., а, 33. Емануел, а, 36. Бранислав.

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Издази месечно у току школске године уз финансијску помоћ Општинске заједнице образовања. Општинске заједнице културе, Завода за запошљавање у Бору и Рудника топионица и рафинације бајова

Уређује **Станица** ученика: Славица **БЛАГОЈЕВИЋ** Јерина **ДУМИТРАШКОВИЋ**, Весна **ИЛИЋ**, Вера **ЈОКСИМОВИЋ**, Сима **КОСТИЋ**, Душанка **МАНОЈЛОВИЋ**, Снежана **НЕДИЋ**, Силкиша **СРБУЛОВИЋ**

Главни уредници:
СНЕЖАНА КОЛИЋ (VIII) и **АЛЕКСАНДАР ГЕРТИК** (VIII)

Одговорни уредник:
Милан Миливојевић, наставник

Технички уредник:
Горан Станковић (VIII)

Секретар: Лидија Влајић (VIII)

Експедиција:
Мирјана Милосављевић (VIII)

Лектори и коректори: Невенка Радвановић (VIII), Дафина Спасов (VIII), Бранислав Димитријевић (VII)

Рукописи, фотографије, цртежи и други материјали се не враћају

Адреса: „Јасмин“, Основна школа „29. новембар“, 19210 Бор

Штампа: Штампарија — Бор. Тираж: 6.060 примерака. Метер: Бранислав Митрески